

БОЯН НАЧЕВ
ПОД ВЕСЕЛИЯ РОДЖЪР
РАЗКАЗ ЗА ЕДИН АЛИГАТОР
ОТ СТОЛИЧНАТА
КАНАЛИЗАЦИЯ

chitanka.info

До настъпването на ранната привечер бе валило. Обилен, буен пролетен дъжд. Макар и не много продължителен, но сега след него мокрите, натежали цветове на кестените и прецъфтелите люляци излъчваха тежко натрапчиво ухание. Сладникавата влажност, наситила вечерния здрач, създаваше упойващо усещане за гниене на леш. Цялата улица беше изпълнена с тази фанара — непоносима.

Гошо беше паркирал в сянката на високи, надвиснали над тротоарите дървета, далеч от обсега на охранителните камери и осветената ограда. Чакаше.

И тогава си спомни. Урината течеше по крака му и пълнеше обувката му, преливаше и се разливаше по плочките. Тя беше леденостудена, въпреки паренето, с което обливаше бедрото му. Той вървеше бавно, така се виждаше в спомена си, по-скоро продължаваше да върви бавно, без да спира, като не смееше да се оглежда, нито да погледне назад. Така му беше наредил мъжът, онзи с големите черни рогови очила и онова лице. Лице, което Гошо щеше да помни винаги. Найлоновата му риза и пионерската връзка бяха залепнали от пот за него. Беше преди много години и пак беше пролет. И пак така кестените бяха цъфнали на „Славейков“, а той вървеше изтръпнал ни жив — ни умрял през площада, оставяйки мокра диря след себе си. Вървеше и не спираше, беше един пролетен следобед...

Погледна часовника си, още малко и турският сериал щеше да свърши. Тогава семейството щеше да излезе, да се качи на джипа и да отидат да вечерят някъде. Гошо чакаше. Бързата му спортна кола, умело паркирана под дърветата, беше съвсем неразпознаваема в сянката на нощта. Там тя не се забелязваше, беше досущ като някой алигатор, които дебне сред тръстиките до брега. Изтегна се назад в седалката и запали дълга цигара.

Отново се върна в миналото в онзи далечен пролетен ден. За първи път тогава беше избягал от училище, беше в прогимназията и с приятели отиде на кино. Беше петък, гледаха в „Церковски“

— „Тигърът на Седемте морета“. Филмът бе страхотен и като излязоха от салона, замаяни и щастливи, си обещаха един ден, като пораснат, да станат пирати, да отвлекат някой кораб, да избягат от къщи и от училище, тоя път завинаги и да имат огромни съкровища... Цял следобед играха на езерото Ариана и когато някакъв отрядник се натегна и се опита да разбере защо не са на училище, го метнаха, че

били освободени заради манифестацията. След няколко дена беше 24-ти май. Но трябваше бързо да се ометат, за да не вземе той лайнар да стопли, че го пързалят и да се върне с някой милиционер. Можеше да стане кофти...

Наближаваше 21.00 ч. Още нямаше никакво движение. Трябваше скоро обектът да се покаже. Засега нищо. Тия парвенюта все се мотат. Животът им на такива е едно безкрайно разточителство, подчинено на желанието всячески да се изтъкнат и показват. Каква свинщина! Някой ден така от престараване и позьорство ще закъснеят и за собственото си погребение, помисли си Гошо. Той винаги бе точен и навреме като... Смъртта. Викаха му Мокрия, заради поръчките или Майстора на ковчези, щото след негова визита никога не оставаше работа за спешната помощ. Когато пристигаха, докторите винаги всичко вече беше приключило. Безвъзвратно биваха прекъсвани всякакви житейски пътища и посоки, глупави страсти и празни емоции заедно с жизнените функции на жертвите. За белите престилки оставаше само констатацията на леталния изход и бумацината. Наоколо обикновено се стели само някакъв особен хлад, оставен след оттеглянето на професионалиста и всичко е застинало... Живи свидетели не оставаха. Оттук насетне е само покой във Вечността, тамян, цветя и опечалени близки. Гошо бе истински килър, както вече казахме, след него нямаше на кого и за какво да се помага, чиста работа — *letalis exitus!* Той не се гнусеше и притесняваше ни най-малко от вида на поръчките, занаят! Приемаше всичко, щом се плаща добре. Беше убивал, убивал бавно и мъчително според желанието на клиента — кой каквото поръчва. Бе осакатявал, изнасилвал, изтезавал, изгарял, пребивал, разчленявал или само заплашвал, изнудвал и събирал закъснели дългове. Работа като всяка друга за каквото го наемеха. В подземния свят минаваше за един от най-бруталните и най-скъпоплатените. Винаги работеше сам и беше готов на всичко, но не поради някаква тъпота, както повечето от бранша. Нещо при него някога се беше пречупило, което и по-късно доведе до изстиването му и до дистанциране от човешката му същност. Постепенно се превърна в опасно и хищно земноводно, лишено от емоции и съчувственост, същество, ръководено само от инстинктите си. Не беше тъп, въпреки че бе възпитаник на спортно училище. Просто вече много отдавна се бе отдалечил от човешкия род, който ненавиждаше и избиваше повече с презрение, отколкото воден от

някаква примитивна жестокост или зловна отмъстителност, неща, характерни предимно за разни непълноценни нещастници. За разлика от училищните си другари, с които онзи петък избяга, за да ходят на кино, той наистина стана корсар, ако не на всяка цена точно морски вълк, то със сигурност бе вълк единак, истински звяр. Другите, връстниците му, като пораснаха, станаха някакви сдухани инженерчета, деловодители, касиери, счетоводители, сменни майстори и тем подобни разни скучни професии, а госпожичките примерно фризьорки, канцеларистки, секретарки и начални учителки. Б-а-а-а, направо да се издрайфаш, ква скука и глупост лъхат от такъв живот. Жалки битовисти! Жалки и нещастни съществувания със смешните си проблемчета на безличния им и безсмислен живот. Живот, безпомощно и плахо тлеещ сред всеобщата мизерия, който хора като него можеха да угасят само с един замах. Каква досада! Клетни смачканяци, които си мислят, че са направили нещо с живота си. Едно живуркане, обречено вечно да пести, за да плаща сметките си, нещастници! С един замах, да, точно така, само ако реши и всичко това можеше да рухне в един миг, да смачка и унищожи жалкия живот на такива мишоци. Цялото безсмислие на уж успелия им и подреден порядъчен живот можеше да бъде стъпкано и никой нямаше да ги защити. Така разсъждава Гошо и такива като него, изпълнени с презрение към обикновените отрудени хора от фабрики и канцеларии. Между другото той наистина прилича на корсар, яките му мускулести ръце, както и гърдите му са покрити с татуировки, цветни. Носи масивен ланец на шията и тежки златни обеци на ушите. Няма само черна превръзка на окото, но пък е с черни очила. Да, има и такива случаи и за добро или за зло, когато някои въпреки всичко остават верни на идеалите от детството и младостта си и успяват да сбъднат мечтите си, колкото невероятни и чудовищни да са те понякога. Може би на това са способни само истинските идеалисти и свободните духом? Той беше избрал да бъде престъпник, да бъде извън обществото и срещу неговите порядки, един джентълмен на сполуката. Такива като него през всяка една епоха са заслужавали въжето си, грижливо изплетено от благочестивите люде, за да противодействат срещу всякакви провокации спрямо законността. Със сръчни плетки, наречени клупове добрите хора държат настрана, далеч от своето благополучие и натрупаните материални блага злодеите, чудовищата на човешкия род, като най-

често такива биват бесени по реите, когато ги заловят и така бюргерите опазват устоите на обществото и спокойствието на живота.

Гошо запали нова цигара. Пак се видя как върви с пионерска връзка преди много години по площад „Славейков“ с чанта в едната ръка и голям „Ескимо“ в другата. И тогава онзи човек го извика при себе си. Гласът му беше някак глух, като че ли дори малко тих, но властен и нетърпящ възражение. Никой дотогава не му беше говорил така. Човекът беше с неподстригана, по-дълга от общоприетото прическа, с развят перчем, вече прошарен, и с подпухнало, землисто лице, скрито зад големи черни рогови очила. Носеше сако, риза без вратовръзка, разкопчана на гърдите. Привика го и заговорнически, с някакъв такъв студен дикторски тон започна да го разпитва: — Ти момче, пионер ли си, в София ли живееш, къде точно, къде учиш, родителите ти какви са, служачи или работещи, безпартийни от ОФ или комунисти...? Гошко объркано отговаряше. За пръв път някой така го разпитваше, така директно и настойчиво, и за такива неща. Отговаряше завалено, неясно, объркано и уплашено, а непознатият продължаваше с въпросите си с все по-заплашителен и заповеднически тон и все по-хипнотично и някак обсебващо да го притиска. Онзи се надвеси над него и тогава усети, че го облива воня на ракия, долнопробни цигари и развалени зъби. В същия момент чичкото сложи ръка на рамото му, стисна силно ключицата и изръмжа или по-скоро просъска, ръмжейки, в ухото му: — Къде е пътят за границата? Никога нямаше да може по-късно да забрави този гаден, като че ли присмехулен, но същевременно и някак тайнственозловец глас, който можеше с шепота си да взриви целия площад. Така като експлозия отекна той и в главата на малкия Гошко, чийто тътен остана завинаги да звучи в него. Мощта на чудовищния страх...

Момчето започна да пелтечи и почти да плаче от болка, защото непознатият, надвесен над него, продължаваше да стиска ключицата му. Малкото телце се извиваше и трепереше от ужас, простена: — Не знам, нямам представа, откъде да знам, защо мене питате, оххх, не знам, моля ви, недейте, оххх... боли!!! Тогава човекът се наведе още повече към него и с леденостуден равен глас му изсъска: — Не знаеш или не искаш да ми кажеш, така ли ви учат в училище днес...? Сега се обръщаш и бавно тръгваш, ако се развиваш или направиш рязко

движение, ще хвърля бомба! Разбра ли, хвърлям бомба, папер няма да остане, ясен ли съм? Тръгвай!

Гошо вървеше бавно, почти в безтегловност, притиснал чантата си към слабините и корема и така, крачейки като в транс, се опитваше да спре струята пикня, която обливаше чатала му и се лееше след него.

Вратите на баровската вила се отвориха, страничните прожектори на двора светнаха. Чу се радостен лай, децата на семейството закачаха кучетата на двора, сбогуваха се с тях. Скъпарският джип бе изтеглен и собствениците му се наместиха вътре. Вратите се хлопнаха и повторно моторът бе форсиран да вдигне оборотите.

Минаха дост години малкият Гошко порасна. Отиде казарма, лежа дисцип за сбиване. Излезе. България вече беше друга. Всички открито псуваха Живков и говореха за демокрация, правата на човека и пазарна икономика. Със социализма бе свършено, настъпи дивашки капитализъм. Можеше да се прави бизнес, сиреч яко кинти и хората полудяха. Кой както я разбираше стопанската инициатива, така и действаше. В тези нови времена яките спортисти като Гошо бяха високо ценени. Те бяха особено важни инструменти при първоначалното натрупване на капитала и при разпределянето на социалистическата собственост. Те бяха героите на Прехода, неговите бицепси. Гошо най-последно намери своята професионална и човешка реализация, пардон нечовешка, просто изразът звучи така, трафаретен лаф. Както и да е.

През годините Гошо нередовно, но спорадично се бе връщал към този мъчителен спомен от детството си. Бе имал и нощни напикавания от време на време. Късно разбра, че всичко това, тоя кошмар, срещата с оня непознат, противен тип с черните рогови очила и подпухналото лице явно е било някаква зла шега, грозен джомбуш, на който той е станал неволна жертва. В онези години през соца площад „Славейков“ беше място, където можеха да се срещнат всякакви причудливи птици. Наблизо бяха три киносалона, антикварна и още няколко други книжарници, СБП, СБЖ, Съюза на преводачите и множество разни редакции и кръчми в това число и небезизвестният „Бай Генчо“. Та както вече споменахме, там кръжаха какви ли не люде — аркашки, писарушки, поетушки, журналисти разни, вечно неизтрезнели художници и обикновени мошеници. Все хора постоянно нямащи пари

и пияни още отпреди обяд, на държавна заплата и чакащи ако не Димитровска награда, то поне дребно повишениец или някое друго хонорарче. Та явно, малкият Гошко през онзи далечен пролетен следобед се бе набол на някой от тия празноскитащи тунейдци, скучаещи зевзеци, все възпеватели на социализма и потайни мърморковци, който се бе „пошегувал“ с него, вземайки го за мезе на злобното си чувство за хумор. След това въпросният зловец чичко, мним диверсант сигурно до вечерта е размивал околните маси в някое от съюзните кафенета с историята си за това как е накарал да се напикае един пионер...

Тогава и училището на това ни учеше, такива бяха времената. Всяка епоха ражда своите митове, с които възпитава съвременниците си и обяснява света. Самоотвержени деца — герои, пионери, пазят границата, внимателно следят браздата, забелязват следи, тичат до припадък заедно с кучето Балкан или Вихър при батковците от заставата и преди да загубят сваят, съобщават съвсем точно кога и къде нарушители са преминали граничната бразда. Последните, често пъти са вражи агенти, империалисти, чужденци разни в компанията на бивши царски офицери, жандармеристи, бивши полицаи, все фашисти, избегнали по един или друг начин своето възмездие и дошли, не, нахлули през границата да вършат диверсии. Да вредят на социалистическата ни родина и на нейните успехи в промишлеността и селското стопанство — „да палят блоковете хлебни, заводите ни да рушат!“ Или пък деца, отново бдителни пионери, разкриват следите, дето е оставила диверсионна група в самото сърце на столицата. Враговете на народната власт се опитват да напуснат страната като търсят начин отново да преминат границата след предотвратена тяхна акция, но пионерите ги издават на милицията, след като дълго са ги следили и разкрили. Какви деца, а!? А не някакви пикльовци, истински самоотвержени пионери, утрешни комсомолци, бъдещи комунисти, славни строители на светлото бъдеще! Така изглеждаше света и живота от тогавашните читанки. Как да не мечтаеш да станеш корсар, да се метнеш на някой кораб и да отплаваш където ти видят очите. Трудно се живее в свят на деца герои.

Гошо се бе изпънал в удобната седалка на колата. Навигационната система пред него светеше приятно, с разноцветни малки лампички, излъчващи мека светлина като оборудването на някой

космически кораб преди старта. Беше поставил дистанционното на бомбата върху слабините си, така като че ли по-силно усещаше, че контролира човешкия живот...

Джипът слезе плавно на платното и пое надолу по улицата. В следващия миг мощна експлозия го повдигна от земята и го пръсна във въздуха сред огнено зарево и зловец трясък. Гошо не почувства нищо, бе слязъл от колата си и стоеше прав в тъмното. Само усети как ударната вълна на взрива го удари в гърдите като риф от мощна тонколона, който може да те изхвърли. Обичаше този удар. Само това можеше истински да достигне до сърцето му. Така разбираше, че е още жив и силен, много силен... Усети опарване, огънчето на цигарата беше достигнало пръстите му. За част от секундата се замисли дали кръвта от разкъсаните тела се разплисква или се изпарява още в пламъка на експлозията. Каква импресия!

Поредната изпълнена мокра поръчка. Нещастниците изгубиха живота си. Благополучието и успешният им бизнес бяха събудили нечии апетити. Някой скоро щеше да се възползва от тази трагедия и да получи всичко наготово. Този някой, поръчителят се оказа техен роднина, също могъщ бизнесмен, плати добре. Можеше да си позволи да наеме най-добрия.

Уважаеми читателю, това е краят на тази история, поредният зловец криминален инцидент, съпътстван от съответните жертви. История, която безсмислено и жестоко многократно се повтаря из родината. Хората станаха алчни и безскрупулни, нищо не бе в състояние да възпре жаждата им за богатство и власт. Малкият човек като се изоглави и се усети малко свободен, виж каква свиня става. От жертва, от малък жалък мишок изведнъж го виждаш станал яростен антрацитен плъх, готов да ръфа трупове. Някой дърт партиец с удоволствие ще потрие тук ръце: — Прав беше дядо Маркс, че „при първоначалното натрупване на капитала от джобовете на хората капе кръв!“ Ха-ха на ви сега капитализъм, на ви пазарна икономика, като не умеете да цените социалните придобивки на социализма!

Знам, любезни читателю, че сигурно сега си изкушен да изпаднеш в психологически, подсъзнателни разни фройдистки тълкования и разсъждения по случая Гошо. Защо Гошо е такъв, защо постъпва така, кой е виновен за това, което е, че навярно вина носи онзи някой, който навремето някога е направил така, че да се

прекърши нещо в детската му душа и го е превърнал в това, което е днес — чудовище. Това вероятно ще се окажат пълни глупости, а може и да не са и ти да си прав..., но Гошо във всеки случай сам си е избрал да бъде такъв. Хищник между хората, звярът сред нас. Белият червей, който се храни с гнойта от раните на това общество или един преял с мърша алигатор. Той е истински степен вълк, но не е и чувал за Херман Хесе, истински саможив ликантроп, който дълбоко в себе си се страхува от хората и затова навярно ги избива. Звяр, който се възбужда от околната грозота и гнусота. Корсар завинаги или едно сериозно, пораснало зло дете. Да, някога и мутрите са били деца... И днес навярно, за да се справя с нощните си напикавания, той от време — на време взривява хора...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.